

Arrest

nr. 275 608 van 28 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J.-P. DOCQUIR *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1992.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 5 juli 2021. Op 6 juli 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 februari 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 3 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)". Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 12 januari 1992 te Mogadishu, waar u steeds hebt gewoond. U bent een soennitische van isaaq origine. In september 2020 werd uw partner gedood tijdens een aanval door Al Shabaab. U werd door hen bedreigd dat u hetzelfde zou overkomen als u niet zou doen wat ze van u vroegen. In oktober 2020 hebt u uw land verlaten. U reisde via Turkije naar Griekenland, waar u aankwam in december 2020. U diende er een verzoek om internationale bescherming in op 18 januari 2021. Er werd u in Griekenland een internationale beschermingsstatus toegekend op 26 februari 2021. U verbleef in een opvangcentrum te Chios. U bent daar vertrokken nadat in juni 2020 's nachts een man met een mes uw tent binnendrong. Toen u en de andere aanwezigen begonnen te schreeuwen, rende hij weg. U voelde zich niet veilig en besloot samen met een groep andere Somaliërs, Afghanen en Arabieren door te reizen naar Athene. Van daaruit vertrokken jullie een tweetal dagen later uit Griekenland, zonder op de hoogte te zijn van het feit dat u daar internationale bescherming werd toegekend. U kwam in België aan op 5 juli 2021 en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 6 juli 2021.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (zie "Eurodac marked hit"), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. U stelt dan wel dat dit niet het geval is maar toont geenszins in concreto aan dat de informatie waarover het CGVS dienaangaande beschikt niet correct zou zijn (CGVS p. 6 en 7).

Voor zover u laat uitschijnen dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald de Eurodac Search Result d.d. 6/7/2021 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland op 17 januari 2021. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 8/2/2021 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdát u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijking van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van

integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting en het eenmalig incident met de persoon die uw tent verscheurde, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie (CGVS p.9-10).

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen (CGVS p.9-10).

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure (CGVS p.9, 11).

Dient bovendien te worden vastgesteld dat u reeds kort nadat u de internationale beschermingsstatus in Griekenland werd toegekend naar België vertrok. Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en daar uw rechten te doen gelden (CGVS p.5-8).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris belast met Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggeleid naar Somalië.“

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat: *“Verwerende partij gaat hier te kort door de bocht en houdt hoegenaamd op geen enkele wijze rekening met het feit dat verzoekende partij analfabeet is.*

Verzoekende partij heeft duidelijk aangegeven dat zij te horen had gekregen dat haar verzoek in Griekenland werd afgewezen, aangezien dit haar op deze wijze verteld werd door anderen die haar zeiden dat haar naam op een lijst stond (verzoekende partij kan namelijk zelf niet lezen of schrijven) (gehoorverslag CGVS, p. 8).

Op het einde van het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 08.02.2022 liet de raadsheer van verzoekende partij verstaan dat het gegeven dat personen die internationale bescherming verkregen in Griekenland hier niet van op de hoogte zijn steeds vaker schijnt voor te komen. In plaats van de schuld van deze onwetendheid te leggen bij verzoekende partij zelf, die zoals reeds gesteld analfabeet is, kan men de oorzaak hiervoor ook zoeken bij de nalatigheid van de Griekse autoriteiten. Hieronder wordt namelijk uitvoerig aangetoond dat de Griekse autoriteiten allesbehalve op een optimale en efficiënte wijze omgaan met de verzoekers om internationale bescherming en vluchtelingen die zich op hun grondgebied bevinden (zie infra).

Het is onredelijk te stellen dat de verklaringen van verzoekende partij ter zake bezwaarlijk ernstig kunnen genomen worden. Verzoekende partij volhardt dan ook in haar verklaringen en stelt dat zij niet op de hoogte was van het feit dat haar internationale bescherming verleend werd. Aangezien zij analfabeet is, dient zij noodzakelijkerwijze te vertrouwen op wat anderen haar meedelen en zij werd geïnformeerd dat haar verzoek werd afgewezen.”

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat ze in Griekenland in mensonterende omstandigheden heeft moeten zien te overleven. *In concreto betoogt de verzoekende partij dat: “Zij heeft gedurende vijf maanden in een vluchtelingenkamp op het eiland Chios verbleven, alwaar zij in een tent verbleef. Op een gegeven moment werd de tent binnengedrongen door een man met een mes. Verzoekende partij en de andere aanwezigen begonnen te schreeuwen, waarop deze persoon de benen nam en wegvluchtte. Dit incident heeft een blijvende impact gehad op verzoekende partij en zij voelde zich sindsdien niet meer veilig.*

De situatie in het vluchtelingenkamp was uiterst volatiel, waarbij er dagdagelijks sprake was van geweldplegingen, verkrachtingen, et cetera. Er was geen sprake van enige vorm van bescherming die door de Griekse autoriteiten geboden werd. Dit wordt verder aangetoond door het feit dat wanneer verzoekende partij zich wilde wenden tot de aanwezige diensten om klacht neer te leggen met betrekking tot het voorval in de tent, zij niet geloofd werd en dus niet kon rekenen op enige vorm van beschermingsmaatregel.

Voor verzoekende partij, die als alleenstaande vrouw met gezondheidsproblemen een extra hoge kwetsbaarheid vertoont, was deze situatie allesbehalve houdbaar. Zij geraakte in een depressieve toestand waarin zij geen enkele toekomst meer zag. Zij zag zich dan ook genooddaakt om het vluchtelingenkamp te verlaten. Zij besloot hierop om samen met een groep van andere Somaliërs, Afghanen en Arabieren naar Athene te vertrekken en vervolgens haar reis verder te zetten.

Bovendien kampt verzoekende partij met enorme knieproblemen, waardoor zij niet goed ter been is en amper kan wandelen. Hierdoor is zij uitermate afhankelijk van anderen om haar te ondersteunen, dit terwijl zij niemand heeft in Griekenland, wat tevens bijdraagt aan haar kwetsbaarheid.

Het is aldus duidelijk dat verzoekende partij zich niet kon beroepen op afdoende steun vanwege de Griekse autoriteiten en aldus geen bescherming had tegen de algemene situatie van onveiligheid voor asielzoekers en vluchtelingen in Griekenland, noch voldoende materiële steun verkreeg teneinde op een menswaardige manier te kunnen overleven in de penibele socio-economische situatie in Griekenland, wat maakt dat zij in geval van terugkeer een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling. Indien een persoon die als vluchteling in een ander Europees land erkend wordt, het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling als hij of zij terugkeert naar dat land dat hem of haar als

vluchteling heeft erkend, moet ervan uitgegaan worden dat er geen reden bestaat voor het land waarin zijn of haar aanvraag momenteel in behandeling is om deze aanvraag af te wijzen.

Het is onvoldoende om erop te wijzen dat Griekenland een Europees land is en als zodanig gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan een beschermingsstatus en waarvan men gebruik kan maken, om zo te besluiten dat verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Griekenland, dat haar basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn en dat haar levensomstandigheden niet beschouwd kunnen worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

De realiteit van de situatie moet concreet worden geanalyseerd, rekening houdende met de middelen waarover de persoon in kwestie beschikt en de actuele kosten van levensonderhoud in Griekenland.

Dit werd bevestigd door het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 19 maart 2019 waarin het een antwoord formuleert op prejudiciële vragen (zaak C-163/17 Jawo)²:

“90 (...)

91 (...)

92 (...)

93 (...)

94 (...)

95 (...)”

Naar analogie kan verwezen worden naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaken Ibrahim, Sharqawi e.a. en Magamadov, gevoegde zaken C-297/17, C- 318/17, C-319/17 en C-428/17 van 19 maart 2019³, waarin het Hof het volgende stelt:

“88 (...)

89 (...)

90 (...)

91 (...)

92 (...)

93 (...)

Deze twee arresten werden becommentarieerd door de heer M. LYS, waarin hij het praktisch nut van de arresten voor de Belgische praktijk bespreekt⁴. Zo stelt hij:

[...]

In België verklaart het Bureau van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: C.G.V.S.) deze asielaanvragen systematisch niet-ontvankelijk op grond van de toekenning van internationale bescherming in een andere lidstaat van de Unie, overeenkomstig het beginsel van wederzijds vertrouwen. Geconfronteerd met beroepen tegen dergelijke beslissingen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: R.V.V.) de gelegenheid gehad om verschillende uitspraken te doen. In het geval van een Congolese asielzoeker die al de vluchtelingenstatus in Griekenland had verkregen, stelt de R.V.V. in haar arrest met nummer 207.327 van 30 juli 2018, uitgesproken door de Franstalige afdeling, dat het belangrijk is dat de Belgische autoriteiten, alvorens zij een asielverzoek niet-ontvankelijk verklaren, kan worden vastgesteld dat de aanvrager zich nog steeds kan beroepen op de bescherming in Griekenland. In het onderhavige geval betoogde de asielzoeker dat zijn verblijfsvergunning in Griekenland in januari 2018 was verlopen en dat hij geen garantie had dat hij de vluchtelingenstatus die hem was verleend, kon terugvorderen. In dat geval heeft de R.V.V. de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van de C.G.V.S. vernietigd en gesteld dat deze verdere onderzoeksmaatregelen op dit gebied dient uit te voeren. In haar arrest met nummer 207.567 van 8 augustus 2018, uitgesproken door een Franstalige kamer, heeft de R.V.V. op een of andere manier gereageerd op de Europese jurisprudentie die stelt dat ondanks het bestaan van het beginsel van wederzijds vertrouwen, "het niet kan (...) worden uitgesloten dat zelfs bij het ontbreken van systematisch falen, overwegingen met betrekking tot de reële risico's en bewijzen van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM, in omstandigheden, gevolgen kan hebben voor de overdracht van een bepaalde asielzoeker. Deze redenering voorde overbrenging van een asielzoeker op grond van de Dublinverordening moet ook mutatis mutandis worden gevolgd in het geval van een erkende vluchteling "(punt 6 van dat arrest). In dit geval had de Raad geoordeeld dat het volgens "een ex nunc onderzoek van door de aanvrager verstrekte informatie het in dat stadium aannemelijk was dat hij een onmenselijke en vernederende behandeling heeft geleden in Griekenland. Deze vraag vereist echter een instructie die de Raad niet kan uitvoeren. In het bijzonder moet worden nagegaan of kan worden aangetoond dat verzoekende partij geen toegang had tot effectieve bescherming door de Griekse autoriteiten tegen de ernstige inbreuken die hij stelt te hebben geleden "(punt 10 van dat arrest). De R.V.V. heeft om deze reden de beslissing van de C.G.V.S. vernietigd. In haar arrest met nummer 211.557 van 18 oktober 2018, nog steeds uitgesproken door een Franstalige kamer, bevestigt de R.V.V. deze jurisprudentie door een beslissing tot niet-ontvankelijkheid

van een asielverzoek genomen door de C.G.V.S. nietig te verklaren op grond dat de motivering van de beslissing geen rekening had gehouden met de verklaringen van verzoekende partij "dat hij op straat in Athene moest leven, dat het koud was, dat hij geen toegang tot medische zorg had en niet at "(paragraaf 14.3 van het arrest).

Wat de Nederlandse afdeling van de R.V.V. betreft, lijken de zaken met nummers 209.051 van 10 september 2018, 208.937 van 6 september 2018 en 211.557 van 25 oktober 2018 in een andere richting te gaan, door de beslissingen tot nietontvankelijkheid van de CGVS voor asielzoekers die in Griekenland al internationale bescherming hebben gekregen te bevestigen, zonder aanvullende instructiemaatregelen te vorderen, ondanks de verklaringen van verzoekende partij.

Een recent arrest van de R.V.V. met nummer 217.624 van 27 februari 2019, uitgesproken door een Nederlandse kamer, vestigt de aandacht op het feit dat een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek door een Afghaanse asielzoeker aan wie subsidiaire bescherming werd verleend in Italië, die een mogelijke schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU aanvoerde in geval van terugkeer naar dat land, voornamelijk vanwege ernstige psychiatrische problemen en de noodzakelijke familiehulp van zijn zuster en zijn schoonbroer waarvan hij in België kon genieten, werd vernietigd.

Het is momenteel zeker dat de R.V.V. de becommentarieerde Europese jurisprudentie zal moeten integreren en aan de C.G.V.S. zal moeten opleggen om een analyse op basis van "objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren geactualiseerde elementen", om de in de arresten gebruikte termen te gebruiken, uit te voeren, alvorens men een asielverzoek van een persoon die internationale bescherming in een andere lidstaat van de EU geniet, niet-ontvankelijk kan verklaren.

De becommentarieerde arresten zijn belangrijk omdat zij erop wijzen dat het nietontvankelijk verklaren van een asielverzoek omdat de asielzoeker reeds in een andere lidstaat internationale bescherming geniet, allesbehalve automatisch kan zijn. Het vermoeden van behandeling van een vluchteling of een subsidiair beschermde persoon in overeenstemming met de vereisten van het Handvest is niet onweerlegbaar. Het Hof benadrukt dat rekening moet worden gehouden met zowel de sociale en materiële zorg van de begunstigen van internationale bescherming als met de mogelijke procedurele obstakels die kunnen voortvloeien uit de administratieve praktijk van bepaalde lidstaten om de toepassing van garanties te voorkomen, zoals bedoeld in artikel 18 van het Handvest, namelijk het recht om asiel aan te vragen (zie hierboven, Ibrahim e.a., § 98).

Toegegeven, de drempel die moet worden bereikt om de situatie van een persoon die internationale bescherming geniet in een lidstaat te laten overeenstemmen met een situatie van "extreme materiële deprivatie", is hoog. Het is een vorm van een schending van de 'harde kern' van fundamentele rechten, en de menselijke waardigheid. Maar een nauwkeurige en rigoureuze analyse moet precies worden uitgevoerd omdat we te maken hebben met deze harde kern van mensenrechten.

In dit verband, indien een asielzoeker zich niet kan beroepen op een situatie van minder gunstige sociale zorg in de lidstaat die normaal verantwoordelijk is voor de asielaanvraag, om op die wijze een situatie van "extreme materiële deprivatie" te verantwoorden, noch op de loutere afwezigheid van bestaansondersteunende voorzieningen, is het desalniettemin interessant om op te merken dat het Hof duidelijk maakt dat er in deze lidstaat geen ongerechtvaardigde verschillen mogen bestaan in de toegang tot sociale uitkeringen tussen een persoon die internationale bescherming geniet en een onderdaan van de lidstaat in kwestie (zie Ibrahim, § 93).

In casu dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij een alleenstaande vrouw is zonder financiële reserve en met medische problemen, die slecht ter been is en afhankelijk is van ondersteuning van anderen in haar dagdagelijkse leven, waardoor het kwetsbare profiel van verzoekende partij en de uiterst precaire situatie waarin zij zich bevindt duidelijk vaststaat.

Deze individuele situatie van verzoekende partij dient bekeken te worden in het licht van de algemene situatie voor erkende vluchtelingen in Griekenland, die catastrofaal is (zie infra). Het is dan ook zonneklaar dat een terugkeer naar Griekenland van verzoekende partij gezien haar individuele situatie tot gevolg zou hebben dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die bovendien een significante weerslag kan hebben op haar medische toestand.

De motivatie van verwerende partij met betrekking tot de individuele situatie van verzoekende partij getuigt van een gebrekkige lezing van de door haar afgelegde verklaringen, voornamelijk indien men de hierboven en hieronder beschreven algemene situatie in beschouwing neemt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij niet op afdoende wijze is nagegaan of er sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat verzoekende partij wegens haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt (zie supra en infra).

Verwerende partij schendt in die zin aldus de op haar rustende motiveringsplicht."

Vervolgens betoogt de verzoekende partij, nadat ze het concept 'voordeel van de twijfel' toegelicht heeft dat haar het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden.

In een tweede onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij op basis van een uitgebreide bespreking van de volgende rapporten dat de actuele situatie in Griekenland met betrekking tot personen die internationale bescherming genieten wel degelijk getuigt van een systematisch onvermogen om bijstand en structuren aan dergelijke personen te bieden.

Vooreerst betoogt de verzoekende partij dat: *"In Griekenland bedroeg het gemiddelde brutoloon 1021,13 euro per maand in 2017. Het gemiddelde nettosalaris bedroeg in 2018 691,21 euro per maand.*

De gemiddelde huur in Griekenland varieerde in 2018 tussen 286 en 679 euro per maand, een prijs die vermeerderd dient te worden met vaste kosten die kunnen variëren tussen 98 en 141 euro (elektriciteit, water, verwarming, etc.).⁷

Deze situatie is er in de jaren nadien niet op gebeterd.

Bijgevolg is het voor een persoon met beperkte financiële middelen ónmogelijk om afdoende huisvesting te vinden. Hierdoor dreigt verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland op straat te belanden.

Ten tijde van de opvangcrisis in België, oordeelden de Belgische arbeidsrechtbanken systematisch dat het feit dat men op straat moet leven en men geen gebruik kan maken van een opvangplaats voorzien door FEDASIL, een onmenselijke en ontorende behandeling uitmaakte.

Het verwondert dan ook dat men deze lijn niet zou doortrekken en een alleenstaande man die met hoge waarschijnlijkheid dakloos in Griekenland zal zijn, zich niet zou kunnen beroepen op dezelfde zienswijze. Het feit dat een persoon aan wie internationale bescherming werd verleend, dakloos is, maakt duidelijk een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 van het EVRM, uit.

Er is absoluut geen garantie dat verzoekende partij huisvesting, voeding en sanitaire voorzieningen zal toebedeeld krijgen in geval van een terugkeer naar Griekenland.

België zou aldus verantwoordelijk zijn voor een schending van artikel 3 van het EVRM in het geval verzoekende partij moet terugkeren naar Griekenland in het licht van hetgeen hierboven en hieronder wordt aangehaald (zie supra en infra)."

Ten tweede bespreekt de verzoekende partij de levensomstandigheden waarin personen aan wie internationale bescherming in Griekenland is verleend zich bevinden, op basis van de arresten van de Raad van State van Nederland van 28 juli 2021, van de Raad van 23 augustus 2021, de brief van de zes Schengenlidstaten die naar de Europese Commissie gestuurd werd om de situatie in Griekenland aan te kaarten, de rechtspraak van Duitse hoven, het AIDA-rapport voor Griekenland van 31 december 2018, Stiftung PRO ASYL, Legal Note - On the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece. Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece, 23 juni 2017, het ECRE, AIDA-rapport - Griekenland, laatst geüpdatet in juni 2021 en data van de Greek Council for refugees van 10 juni 2021, Council of Europe, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dunja Mijatovic following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018, 6 november 2018, Greek Council for Refugees, Country report : Access to education, 10.06.2021, Amnesty International, Grèce. Victoire pour des cueilleurs de fraises victimes de traite, contraintes au travail forcé et visés par des tirs, 30 maart 2017, 4 UN Human Rights Council: Report of the Special Rapporteur on the human rights of migrants on his mission to Greece, 24 april 2017, Human Rights Watch, World Report 2018 - European Union, januari 2018, Amnesty International, Annual report 2017/18 (covering 2017), 22 februari 2018, Amnesty International, A Blueprint For Despair: Human Rights Impact Of the EU-Turkey Deal, februari 2017, Anna Triandafyllidou, Migration in Greece: Recent Developments in 2016, Council of Europe, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dunja Mijatovic following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018, 6 november 2018 en nog enkele krantenartikelen.

Het betoog van de verzoekende partij spitst zich toe op de toegang tot huisvesting, toegang tot de arbeidsmarkt, de integratiemogelijkheden en de toegang tot onderwijs, de toegang tot sociale voorzieningen, de toegang tot gezondheidszorg en het racisme en de haatmisdrijven.

In een derde onderdeel zet de verzoekende partij uiteen waarom zij in hoofddorde als vluchteling dient erkend te worden door België, en ondergeschikte orde waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden.

In uiterst onderschikte orde vraagt ze de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.3. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe: de bestreden beslissing, de brief aan de Europese Commissie opgesteld door zes Schengenlidstaten, en bewijs van juridische bijstand.

3. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

3.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

3.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.” Deze motieven worden op geen enkele wijze betwist door de verzoekende partij. Evenmin blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat bijkomende procedurele waarborgen dienden te worden toegekend.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekende partij haar rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoekende partij kan voldoen aan haar verplichtingen.

4. Beoordeling

4.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming in Griekenland geniet.

4.2. In het administratief dossier (zie map 6 'Landeninformatie') bevindt zich een zogenaamde “Eurodac Marked Hit” waaruit blijkt dat verzoekende partij haar vingerafdrukken op 18 januari 2021 in Moria (Griekenland) werden genomen en dat haar op 26 februari 2021 in Griekenland internationale bescherming werd toegekend. De Raad wijst dienaangaande op het gestelde in artikel 18 van de Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking) (hierna: Eurodac-Verordening), dat onder Hoofdstuk V *“Personen die internationale bescherming genieten”* bepaalt als volgt:

“1. Met het oog op de in artikel 1, lid 1, vastgelegde doeleinden, markeert de lidstaat van oorsprong die internationale bescherming heeft verleend aan een persoon die om internationale bescherming heeft verzocht en van wie de gegevens overeenkomstig artikel 11 eerder in het centraal systeem zijn opgeslagen, de relevante gegevens conform de door het Agentschap vastgestelde voorschriften voor elektronische communicatie met het centraal systeem. Die markering wordt in het centraal systeem opgeslagen overeenkomstig artikel 12 ten behoeve van toezendingen op basis van artikel 9, lid 5. Het centraal systeem stelt alle lidstaten van oorsprong in kennis van de markering van gegevens door een andere lidstaat van oorsprong wanneer er een treffer is met gegevens die zij hebben toegezonden

betreffende in artikel 9, lid 1, of artikel 14, lid 1, bedoelde personen. Die lidstaten van oorsprong markeren eveneens de desbetreffende gegevens.

2. Gegevens van personen die internationale bescherming genieten, die in het centraal systeem zijn opgeslagen en overeenkomstig lid 1 van dit artikel zijn gemarkeerd, worden voor vergelijking met het oog op de in artikel 1, lid 2, vastgelegde doeleinden ter beschikking gesteld voor een periode van drie jaar na de datum waarop aan de betrokkene internationale bescherming is verleend.

Bij een treffer zendt het centraal systeem de in artikel 11, onder a) tot en met k), bedoelde gegevens toe voor alle gegevens die met de treffer overeenkomen. Het centraal systeem zendt niet de in lid 1 van dit artikel bedoelde markering toe. Na afloop van de termijn van drie jaar schernt het centraal systeem de doorgifte van dergelijke gegevens automatisch af bij een verzoek om vergelijking ten behoeve van de in artikel 1, lid 2, vervatte doeleinden, terwijl het deze gegevens ter beschikking houdt voor vergelijking voor de in artikel 1, lid 1, vastgelegde doeleinden totdat zij worden verwijderd. Afgeschermd gegevens worden niet toegezonden en bij een treffer deelt het centraal systeem de verzoekende lidstaat een negatief resultaat mee.

3. De lidstaat van oorsprong verwijderd de markering of gaat over tot de vrijgave van gegevens betreffende een onderdaan van een derde land of een staatloze van wie de gegevens overeenkomstig de leden 1 of 2 van dit artikel eerder zijn gemarkeerd of afgeschermd, wanneer zijn status is ingetrokken of beëindigd of de verlenging ervan is geweigerd op grond van artikel 14 of artikel 19 van Richtlijn 2011/95/EU."

Hieruit blijkt dat een persoon aan wie in een lidstaat van de Europese Unie internationale bescherming werd toegekend, in het systeem Eurodac "gemarkeerd" wordt en dit tot op het moment waarop de lidstaat die de internationale bescherming heeft toegekend deze status beëindigd of de verlenging ervan weigert overeenkomstig artikel 14 of 19 van de Kwalificatierichtlijn. De Raad benadrukt dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de Kwalificatierichtlijn in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn.

In casu blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat er voor de verzoekende partij een markering in Eurodac kon worden teruggevonden waaruit blijkt dat haar op 26 februari 2021 in Griekenland internationale bescherming werd toegekend. De verzoekende partij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status. Evenmin bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Aangezien geen gegevens voorliggen waaruit blijkt dat de markering van de verzoekende partij als persoon die in Griekenland internationale bescherming geniet werd verwijderd, dient aangenomen dat deze internationale beschermingsstatus heden nog steeds actueel is. De verzoekende partij brengt zelf geen enkel ander element bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken.

4.3. Voorts brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli

1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer “de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat de betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij “die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie” (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

4.4 De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust

bij het CGVS. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. De verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren.

4.5. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat de verzoekende partij in wezen vreest dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De taak van de rechter is in deze door het Hof van Justitie duidelijk bepaald in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter "ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken." Daarbij moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

4.6. Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", waarbij deze "tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken". Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer is voldaan aan een aantal cumulatieve voorwaarden, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

De verzoekende partij brengt recente informatie bij met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland, namelijk het AIDA-rapport voor Griekenland van 31 december 2018, Stiftung PRO ASYL, Legal Note - On the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece. Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece, 23 juni 2017, het ECRE, AIDA-rapport - Griekenland, laatst geüpdatet in juni 2021 en data van de Greek Council for refugees van 10 juni 2021, Council of Europe, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dunja Mijatovic following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018, 6 november 2018, Greek Council for Refugees, Country report : Access to education, 10.06.2021, Amnesty International, Grèce. Victoire pour des cueilleurs de fraises victimes de traite, contraintes au travail forcé et visés par des tirs, 30 maart 2017, 4 UN Human Rights Council: Report of the Special Rapporteur on the human rights of migrants on his mission to Greece, 24 april 2017, Human Rights Watch, World Report 2018 - European Union, januari 2018, Amnesty International, Annual report 2017/18 (covering 2017), 22 februari 2018, Amnesty International, A Blueprint For Despair: Human Rights Impact Of the EU-Turkey Deal, februari 2017, Anna Triandafyllidou, Migration in Greece: Recent Developments in 2016, Council of Europe, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dunja Mijatovic following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018, 6 november 2018 en nog enkele krantenartikelen, The New Humanitarian, Greece says migration crisis over; refugees beg to differ, 5 oktober 2021 en citeert ze uit Refugee Support Aegean, Recognised refugee returned to Greece, destitute, forgotten and undocumented, 4 maart 2022. De verwerende partij brengt geen objectieve informatie bij met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland.

Erkende vluchtelingen hebben toegang tot de arbeidsmarkt onder dezelfde voorwaarden als onderdanen, zonder enige verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. Evenwel zijn onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd in de statistische gegevens over werkloosheid. Uit een onderzoek uit 2018 blijkt dat slechts weinigen erin slagen een baan te vinden. Zij worden gewoonlijk tewerkgesteld in de informele economie, die hen de toegang tot sociale zekerheid ontnemt en hen blootstelt aan verdere onzekerheid en kwetsbaarheid. De overgrote meerderheid van de begunstigden en aanvragers van internationale bescherming is afhankelijk van voedselbedeling, non-foodartikelen en financiële bijstand om in hun basisbehoeften te voorzien. Dit dwingt hen vaak tot gevaarlijke inkomens genererende activiteiten en vergroot de behoefte aan hulpdiensten, vergroot het risico op uitbuiting en belemmert hun

integratievooruitzichten (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 248-249). De overheid voorziet in verschillende maatregelen om de toegang tot werk voor personen die internationale bescherming genieten, te verbeteren. Dit omvat onder meer een proefprogramma voor beroepsopleiding voor 8.000 erkende vluchtelingen in Attica en Centraal Macedonië in samenwerking met het Ministerie van Arbeid en een werkgelegenheidsprogramma in de landbouwsector voor 8.000 vluchtelingen in samenwerking met het Ministerie van Landbouwonwikkeling. Deze acties moeten echter nog worden uitgevoerd. Net als asielzoekers worden begunstigden van internationale bescherming geconfronteerd met obstakels bij de afgifte van het belastingregistratienummer (AFM), die hun toegang tot de arbeidsmarkt en registratie bij het werkloosheidskantoor van OAED belemmeren. De uitgifte van een AFM gaat gepaard met ernstige vertragingen. De procedure voor de bevoegde belastingdiensten om de persoonsgegevens van vluchtelingen te verifiëren via de asiendienst duurt ongeveer 2 maanden. In het geval van een professionele AFM duurt de procedure meer dan 3,5 maand en is de hulp van een accountant vereist. Het AIDA-rapport vermeldt dat het bezit van een woning of het voorleggen van een huurcontract een vereiste is om toegang te krijgen tot sociale bijstand (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 245).

Wat betreft huisvesting stelt het rapport kort samengevat dat in principe statushouders dezelfde rechten genieten als Griekse onderdanen maar dat in de praktijk administratieve en bureaucratische barrières, gebrek aan aandacht van de overheid voor hun specifieke situatie, inefficiënte implementatie van de wet en de impact van de economische crisis statushouders een effectief genot van hun rechten onttrekt. Ook het UNHCR wijst op de dringende nood aan steun voor vluchtelingen om een normaal leven te kunnen leiden, met toegang tot scholing, gezondheidszorg en om de kost te kunnen verdienen. Bijkomend werden in maart 2020 nog bijkomende maatregelen aangekondigd om de toegang voor statushouders tot sociale uitkeringen en accommodatie verder te beperken. De boodschap volgens de Griekse minister is dat iedere erkende vluchteling verantwoordelijk is voor zichzelf. Na de kennisgeving van de beslissing waarbij een beschermingsstatus wordt erkend/toegekend heeft de betrokkene nog 30 dagen vooraleer materiële opvang of financiële steun wordt gestopt, zodat statushouders actueel niet langer aanspraak kunnen maken op huisvesting, voorzien door de Griekse overheid. Bij ministerieel besluit van 7 april 2020 werd aan erkende vluchtelingen een termijn tot 31 mei 2020 gegeven om de opvangfaciliteiten te verlaten in navolging van de COVID-19 pandemie uitbraak (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 245). UNHCR merkte in juni 2020 op dat mensen dwingen hun woning te verlaten zonder vangnet en maatregelen om hun zelfredzaamheid te garanderen, velen tot armoede en dakloosheid drijft. De meeste van de getroffen vluchtelingen hebben geen regelmatig inkomen, velen zijn gezinnen met schoolgaande kinderen, alleenstaande ouders, overlevenden van geweld, en anderen met specifieke behoeften. De aanhoudende COVID-19 pandemie en maatregelen om de verspreiding ervan tegen te gaan, zorgen voor extra problemen doordat mensen worden beperkt in hun mogelijkheden om zich te verplaatsen en werk of huisvesting te vinden. Het verplaatsen van een probleem van de eilanden naar het vasteland is geen oplossing. UNHCR drong er bij de autoriteiten op aan om een gefaseerde aanpak toe te passen, een hogere drempel om bijstand te verlenen aan kwetsbare mensen die in dit stadium niet kunnen vertrekken. In een gezamenlijke brief van 1 juni 2020 aan de minister van Migratie en Asiel, de Europese commissaris voor Migratie en Binnenlandse Zaken en de Europese vicevoorzitter voor de bevordering van onze Europese manier van leven, uitten verschillende maatschappelijke organisaties hun bezorgdheid omtrent voormelde situatie. Behalve voor de overgangperiode is in juli 2019, als onderdeel van de nationale integratiestrategie, een programma voor vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming van start gegaan ("HELIOS 2"). Het doel ervan is de integratie van personen die internationale bescherming genieten te bevorderen in de Griekse samenleving door middel van verschillende acties, zoals integratiecursussen, huisvesting en ondersteuning van de inzetbaarheid. Het gaat om personen die momenteel in tijdelijke huisvestingsprogramma's verblijven. Het project wordt uitgevoerd door de IOM en haar partners met steun van de Griekse regering. Op 12 augustus 2020 stuurde de Griekse ombudsman een brief aan de secretarissen-generaal van de bevoegde ministeries waarin hij wees op de noodzaak van integratiemaatregelen voor erkende vluchtelingen die behoren tot kwetsbare groepen voordat zij de opvangfaciliteiten verlaten. De Ombudsman wees op het verlenen van ondersteunende diensten en een effectieve toegang van erkende vluchtelingen tot het sociale zekerheidssysteem. De Secretaris-generaal voor Immigratiebeleid verstrekke informatie over huisvestings- en integratiemaatregelen die reeds zijn genomen of gepland waren. Wat betreft de daklozenopvang, blijkt uit het rapport dat er geen centra voorzien zijn voor statushouders en dat er in Athene maar vier centra zijn, ook voor Grieken en legaal verblijvende derdelanders waar het "extreem moeilijk" is om toegelaten te worden wegens overbevolking. Volgens het rapport blijven mensen die nood hebben aan opvang en geen financiële middelen hebben om een huis te huren dakloos of komen zij in verlaten huizen of overbevolkte appartementen terecht. Uit de ervaring van GCR blijkt dat mensen die onderdak nodig hebben en niet over de financiële middelen beschikken om een huis te huren dakloos blijven of verblijven in verlaten huizen of overvolle appartementen, die vaak worden onderverhuurd. In een persbericht van december 2020 hebben de GCR

en 71 andere maatschappelijke organisaties hun bezorgdheid geuit "over de vele kwetsbare vluchtelingen die gedwongen zijn de opvang te verlaten of geconfronteerd worden met gedwongen uittredingen, waaronder overlevenden van gendergerelateerd geweld, mensen met gezondheidsproblemen, waaronder geestelijke gezondheidsproblemen, of handicaps, alleenstaande vrouwen en eenoudergezinnen, jongvolwassenen en mensen uit de LGBTQ+-gemeenschap". Volgens hen hebben veel vluchtelingen moeilijkheden of zijn zij niet in staat om zelfvoorzienend te worden vanwege kwetsbaarheden of problemen met de toegang tot essentiële diensten en de arbeidsmarkt. In het verleden zijn vluchtelingen die werden gevraagd om uit door de staat aangeboden huisvesting te vertrekken in stedelijke gebieden op straat beland of verlieten hun onderkomens niet uit angst om dakloos te worden. De problemen met de toegang tot steun en diensten worden volgens het rapport nog verergerd voor vluchtelingen in kampen vanwege de voortdurende beperkingen van Covid-19 en de vaak afgelegen locaties van deze plaatsen, waardoor het bijna onmogelijk is om huisvesting te zoeken, toegang tot diensten te krijgen of werk te vinden. De aangekondigde doorgangplaatsen voor degenen die gedwongen worden hun huis te verlaten, bieden volgens deze maatschappelijke organisaties slechts een noodoplossing voor sommige vluchtelingen en slechts voor een periode van maximaal twee maanden. Deze periode is volgens hen niet genoeg voor mensen om onafhankelijk te worden en zonder goede ondersteuning zal het aantal daklozen in de steden toenemen. Uiteindelijk ontbreekt het in Griekenland volgens deze maatschappelijke organisaties aan een duurzame langetermijnstrategie voor integratie en inclusie. Dit leidt tot meer dakloosheid en armoede voor veel mensen (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 247). Volgens Pro Asyl en Refugee Support Aegean zijn sinds de zomer van 2020 duizenden begunstigden van internationale bescherming dakloos geworden nadat hen was meegedeeld dat zij hun plaats in het opvangsysteem binnen 30 dagen na de verlening van internationale bescherming moesten verlaten (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 247).

Kinderen die internationale bescherming genieten hebben recht op onderwijs onder dezelfde voorwaarden als onderdanen. Volwassenen met een beschermingsstatuut hebben recht op toegang tot het onderwijsstelsel en opleidingsprogramma's onder dezelfde voorwaarden als legaal verblijvende onderdanen van derde landen. Er wordt een aantal cursussen Grieks gegeven door universiteiten, maatschappelijke organisaties en centra voor beroepsopleiding. UNHCR geeft aan dat de meeste vluchtelingen niet van taalcursussen of integratieprogramma's in Griekenland genieten. Een proefprogramma van Griekse taalcursussen, gefinancierd door het Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie (AMIF) dat in januari 2018 werd aangekondigd, werd opgenomen in het HELIOS-project. Sinds juni 2019 wordt het uitgevoerd door de IOM en haar partners. Bovendien organiseert de gemeente Athene regelmatig Griekse taalcursussen voor volwassen immigranten, evenals IT-seminars (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 249-250).

De wet voorziet in toegang tot sociale bijstand voor personen die internationale bescherming genieten, zonder onderscheid te maken tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Begunstigden van internationale bescherming moeten van dezelfde rechten genieten en de nodige sociale bijstand ontvangen onder dezelfde voorwaarden die voor eigen onderdanen gelden. Niet alle begunstigden hebben toegang tot sociale rechten en sociale uitkeringen omwille van bureaucratische belemmeringen, die geen rekening houden met het onvermogen van begunstigden om bepaalde documenten voor te leggen, zoals documenten betreffende de gezinssituatie, geboorteakten of diploma's of zelfs de weigering van ambtenaren om hen de toegekende voordelen toe te kennen, wat in strijd is met het beginsel van gelijke behandeling, zoals bepaald in de Griekse en de EU-wetgeving. Het gegarandeerd minimuminkomen is in februari 2017 ingesteld als een nieuw bijstandsprogramma. Het gegarandeerde minimuminkomen bedraagt 200 euro per maand voor elk huishouden (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 250).

Wat betreft gezondheidszorg stelt het rapport eveneens dat in theorie deze is gewaarborgd onder dezelfde voorwaarden als voor de Grieken. Echter, ondanks het gunstig wetgevend kader, wordt in de praktijk effectieve toegang tot gezondheidszorg verhinderd door een significant gebrek aan middelen en capaciteit door de bezuinigingspolitiek van Griekenland en door een gebrek aan culturele bemiddelaars. Bovendien belemmeren administratieve belemmeringen de afgifte van een sofi-nummer (AMKA) waardoor ook de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijkt wordt (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 251-252).

De RSA Legal note van maart 2021 vermeldt dat statushouders in Griekenland, omwille van strenge administratieve drempels, specifieke moeilijkheden ondervinden om officiële documenten te verkrijgen die nodig zijn om toegang te hebben tot basisrechten zoals gezondheidszorg, huisvesting, sociale voorzieningen en tewerkstelling. De nota bespreekt vervolgens wat de moeilijkheden zijn om een verblijfsvergunning, een belastingnummer en een sociaal zekerheidsnummer te verkrijgen. De

bevindingen in de nota met betrekking tot sociale voorziening, huisvesting, gezondheidszorg, dakloosheid en ontbering, tewerkstelling en rechtsmiddelen tegen schending van rechten voor statushouders, liggen verder in het verlengde van de bevindingen in het AIDA-rapport, en hebben ook betrekking op statushouders die terugkeren naar Griekenland vanuit andere lidstaten.

4.7. In de brief die 6 Schengenlidstaten, waaronder België bij monde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 1 juni 2021 gericht hebben aan de Europese Commissie kaarten de lidstaten de problematiek van de toenemende irreguliere secundaire migratiestromen aan die voortvloeien uit het gegeven dat er sinds geruime tijd talrijke personen met een internationale beschermingsstatus in met name Griekenland doorreizen naar andere EU-lidstaten om er vervolgens opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De briefschrijvers bemerken dat voorgaande een ernstig probleem vormt voor de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel en verzoeken de Commissie met aandrang om: te onderzoeken of Griekenland tegemoet komt aan de verplichtingen in het Handvest met betrekking tot de procedurele garanties, huisvesting en de minimale levensstandaard, en indien niet, dit te remediëren, desnoods met Europese steun; het flagrant misbruik van reisdocumenten voor personen met internationale bescherming te beëindigen; evenals te bewerkstelligen dat Griekenland individuele garanties zou verstrekken dat terugkeerders kunnen rekenen op de nodige procedurele waarborgen en een minimale levensstandaard in overeenstemming met artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op de bijgebrachte landeninformatie is het begrijpelijk dat een dergelijke brief opgesteld werd, maar deze brief in het licht van de bijgebrachte landeninformatie laat niet toe te besluiten dat in hoofde van elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland *a priori* een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest aangenomen moet worden.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar het arrest van de Nederlandse Raad van State van 28 juli 2021 en naar rechtspraak van Duitse hoven om te stellen dat Nederland en Duitsland het interstatelijk vertrouwensbeginsel in twijfel trekken en dat daardoor *de facto* ook geen sprake meer is van interstatelijk vertrouwen dat alle EU lidstaten zou binden, en verwerende partij verwijst naar vroegere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, herinnert de Raad eraan dat dergelijke verwijzing bij gebrek aan precedentenwerking niet dienstig is.

De landeninformatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar daar *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in het AIDA-rapport geen situatie van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91).

4.8. Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een preciaire situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die verzoekt om internationale bescherming kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4.9. *In casu* ligt de situatie voor van een alleenstaande dertigjarige ongeschoolde vrouw. Volgens haar verklaringen komt ze in december 2020 in Griekenland aan (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO], p.5). Haar vingerafdrukken werden op 18 januari 2021 in Moria (Griekenland) genomen. Reeds op 26 februari 2021 werd haar in Griekenland internationale bescherming toegekend. In het verzoekschrift

betoogt de verzoekende partij dat zij in Griekenland verkeerdelijk heeft verstaan dat ze er geen internationale bescherming heeft gekregen. Uit punt 3.2. blijkt onomstotelijk dat ze in Griekenland internationale bescherming gekregen heeft. Het gegeven dat de verzoekende partij in Griekenland omwille van haar ongeletterdheid verkeerdelijk verstaan heeft dat ze er geen internationale bescherming gekregen had, is geen reden om te beslissen dat haar beschermingsstatus in Griekenland ontoereikend is noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Verder blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij in Griekenland hoofdzakelijk in het opvangkamp te Chios verbleven heeft. Op deze plaats heeft ze gedurende ongeveer vijf maanden verbleven om vandaar uit met een groep Somaliërs, Afghanen en Arabieren naar België te reizen (NPO, p.6). Gedurende haar verblijf in Griekenland kreeg ze twee keer per dag eten in het opvangkamp, en heeft ze verder geen poging ondernomen om werk en huisvesting te zoeken. Ook heeft ze geen poging ondernomen om de Griekse taal te leren. Het beetje geld dat ze had heeft ze gebruikt om vanuit Griekenland met een groep mensen naar België te reizen om onderweg eten en drinken te kopen (NPO, p.7). In Athene heeft ze twee nachten geslapen vooraleer uit Griekenland te vertrekken (NPO, p.6). Aldaar hebben mensen geld, 5 euro voor haar ingezameld (NPO, p.7).

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij relatief korte tijd na de toekenning van haar status en vertrek uit het vluchtelingenkamp Griekenland heeft verlaten. Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er haar rechten te doen gelden. Uit de beschikbare informatie blijkt verder dat Griekenland kampt met de gevolgen van de financiële crisis en onder meer kampt met grote werkloosheid, die ook de Griekse onderdanen treft. De Raad ontkent niet dat personen die internationale bescherming hebben verkregen kunnen getroffen worden door werkloosheid en dat de mogelijkheden om Griekse taallessen te volgen, wat toegang tot de arbeidsmarkt kan faciliteren, beperkt zijn. Evenwel volgt hieruit niet dat de verzoekende partij omwille van de onverschilligheid van de Griekse overheid in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden in geval van terugkeer. Overigens betekenen de hoge werkloosheidsgraad in Griekenland, de invloed van de corona-pandemie en de hoge kosten voor het levensonderhoud, op zich niet dat de situatie van de verzoekende partij de hoge drempel van zwaarwichtigheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie bereikt. De Raad kan aannemen dat het in de huidige omstandigheden moeilijk is om werk te vinden in Griekenland omwille van de economische situatie, en dat deze verder bemoeilijkt wordt door de huidige pandemie, zoals dit ook in andere Europese landen het geval is, maar uit de informatie bijgebracht door de verzoekende partij kan niet blijken dat het daardoor absoluut onmogelijk zou zijn voor haar om in haar levensonderhoud te voorzien. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers ook dat zij, ook toen zij van het eiland weggeraakte, geen ernstige poging heeft ondernomen om op het Griekse vasteland naar werk en een woning te zoeken of daarbij hulp heeft gezocht van de overheid of non-gouvernementele organisaties, maar integendeel onmiddellijk met een groep mensen uit Griekenland vertrokken is. Alzo heeft de verzoekende partij geen poging ondernomen teneinde haar rechten als begunstigde van internationale bescherming aldaar te doen gelden.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat: *“Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen (CGVS p.9-10).*

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure (CGVS p.9, 11).

Dient bovendien te worden vastgesteld dat u reeds kort nadat u de internationale beschermingsstatus in Griekenland werd toegekend naar België vertrok. Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en daar uw rechten te doen gelden (CGVS p.5-8).”

Bovendien dient bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie omwille van de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift betoogt dat ze kampt met enorme knieproblemen, laat zij na dit te staven met adequate medische documenten. Ter terechtzitting erkent de verzoekende partij dat ze geen attesten heeft om dit te staven.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat zij omwille van haar gebrek aan scholing haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland niet kan afdwingen, beperkt zij zich tot een blote bewering. De verzoekende partij is immers voldoende vindingrijk en zelfredzaam om met een groep personen naar België te reizen.

De verklaringen van de verzoekende partij dat zij in Griekenland geen toekomst kan opbouwen zijn in deze zin dan ook voorbarig en ongefundeerd. Er kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij een ernstige poging heeft ondernomen om daadwerkelijk een leven in Griekenland op te bouwen.

4.10. Inzake racisme wordt opgemerkt dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscollages in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene(n) bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

4.11. Verzoekende partij haar algemene betoog, onder verwijzing naar het AIDA-rapport en andere objectieve landeninformatie, dat de rechtspraak van het EHRM een hogere beschermingsstandaard oplegt op grond van EU-wetgeving en dat de Kwalificatierichtlijn positieve verplichtingen oplegt aan Griekenland met betrekking tot het toekennen van bepaalde socio-economische rechten, kan niet anders doen besluiten. De Raad herhaalt dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat situaties die worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon maar die geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een toestand komt die gelijkgesteld kan worden met onmenselijke of vernederende behandeling, niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid bereiken. Dit is evenmin het geval voor schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest en het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend.

4.12. Aangezien de verzoekende partij geen ernstige pogingen heeft ondernomen om haar rechten als statushouder in Griekenland te doen gelden, ook nadat zij zich op het Griekse vasteland bevond, toont zij evenmin aan dat zij als gevolg van de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten als statushouder na haar verblijf op het eiland Chios in een situatie van verregaande materiële deprivatie is terechtgekomen. Daargelaten de vraag of de omstandigheden in deze opvangcentra op de eilanden zoals Chios als dusdanig resulteren in een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, wijst de Raad er op dat gelet op verzoekende partij haar internationale beschermingsstatus zij zich als statushouder vrij op het grondgebied kan vestigen en uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat zij als statushouder verplicht zou zijn zich in een vluchtelingenkamp te vestigen.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekende partij haar situatie aldus niet wordt gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugkeer naar Griekenland, wegens haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie.

Op basis van alle elementen in het rechtsplegingsdossier en de beschikbare landeninformatie is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij in de huidige stand van zaken, geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekende partij haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Aangezien de verzoekende partij internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In deze omstandigheden blijkt niet dat de verzoekende partij zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. De verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven.

4.13. De Raad heeft kennis genomen van de informatie die de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft opgenomen over de situatie in Griekenland. Daargelaten de vraag of de commissaris-generaal is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht zoals omschreven door het Hof van Justitie (arrest van 16 juli 2020, M. Addis t. Duitsland, punt 52), dient de Raad te concluderen dat de verzoekende partij geen belang heeft bij deze grief nu de Raad als beroepsinstantie zelf de situatie in Griekenland heeft beoordeeld (cf. arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, EU:C:2019:219, punt 88).

Wat betreft de door de verzoekende partij aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. Zij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud gewezen op de vaststelling dat haar reeds internationale bescherming in Griekenland is toegekend en kreeg de kans om redenen aan te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de commissaris-generaal op dit vlak niet zorgvuldig is te werk gegaan.

4.14. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M. RYCKASEYS